

[Søren Jensen.]

ligere. For den travle udearbejdende husmoder — og det er jo efterhånden en meget stor part af husmoderne her i landet — er det en lettelse at kunne købe mest muligt i samme butik, og med ministeriets bekendtgørelse af 24. april 1968 er vi også nået et skridt videre i den retning.

Det er imidlertid mit indtryk, at man i kredse, der arbejder med disse ting, finder det fuldt forsvarligt yderligere at udvide varesortimentet af levnedsmidler og at liberalisere handelen hermed. Og man mener i samme kredse også, at vi i Danmark har strengere regler end nødvendigt på det område og tilsyneladende strengere regler, end man har i andre lande. Derfor vil jeg også spørge ministeren, om han kan oplyse noget om, hvornår vi igen hører fra den kommission, der arbejder med disse ting.

På baggrund af det, jeg her har nævnt, samt fordi jeg har en følelse af, at ikke alle interesserede og direkte implicerede parter i sagen har stiftet bekendtskab med forslaget før umiddelbart før og efter forslagets fremsættelse, vil jeg foreslå, at forslaget behandles i et udvalg. I øvrigt kan jeg tilsige en både interesseret og velvillig behandling af forslaget.

Lis Groes: Også jeg vil sige om dette forslag, at det er jo et skridt i den rigtige retning, men vi kunne måske alligevel bevæge os med lidt større skridt. Jeg synes i og for sig, at den højtærede indenrigsminister, når det gælder kommunesammenlægninger, har haft ret store sko på, men her er det ligesom ikke blevet til så meget.

Der er et par ting, som jeg gerne vil efterlyse, som var fremme i debatten, da vi havde lovforslaget til behandling sidst. Der er den åbne datostempling til forbrugerne; der er åben datostempling imellem handelsleddene, men hvorfor ikke direkte til forbrugerne? Der er spørgsmålet om kølevarernes indpassning i systemet i lighed med dybfrosne varer, og der er spørgsmålet om standardiserede bestemmelser for sundhedsvedtægter i kommunerne; det kunne man lige så godt tage skridtet til nu med det samme. Vi skal alligevel have kommuneinddelingen ændret, og det er helt urimeligt, at arkitekter ikke kan lave standardiserede planer for butikker uanset kommunen. Endelig er jeg enig med

den sidste taler i, at autorisationssystemet virker temmelig indviklet og sikkert må kunne yderligere lempes.

Jeg takker for de fremskridt, der allerede er i dette lovforslag, men beder om, at vi kunne komme lidt videre.

Kirsten Gersbo: Da loven om dybfrosne levnedsmidler blev vedtaget i 1964, lovgav man på ganske ukendt område, og derfor bestemte man at revidere loven allerede i 1968, hvilket altså er grunden til, at vi i dag behandler dette lovændringsforslag. Det lader til, at loven har fungeret tilfredsstillende, hvorfor de ændringer, der foreslås, er forholdsvis små og foreslås for at skabe klarhed på enkelte punkter, hvorom der har kunnet herske tvivl om fortolkningen.

Jeg bemærker med tilfredshed, at man tilstræber en mere smidig administration af autorisationssystemet. Indvundne erfaringer har åbenbart vist, at man kan lempe visse steder, således at man undgår dobbelt-autorisation af virksomhederne.

Efter kommunalreformens gennemførelse og dermed effektivisering af det lokale levnedsmiddeltilsyn skulle der være skabt mulighed for, at de lokale myndigheder overtager en væsentlig del af administrationen af denne lov, hvorfor jeg håber, at man samtidig sørger for ensartede kontrolregler og sørger for, at disse regler også bliver håndhævet.

Med disse få bemærkninger skal jeg tilsige mit partis positive indstilling til disse ændringer, idet jeg dog håber, at der vil blive mulighed for udvalgsarbejde, da jeg kan forstå, at der er visse detaljer, som bør behandles i et udvalg.

Dagmar Andreassen: Da loven om dybfrosne levnedsmidler blev vedtaget i 1964, blev det indføjet, at loven skulle revideres i denne samling. Læser man debatten om loven, da den blev behandlet for 4½ år siden, går det som en rød tråd igennem indlæggene, at ingen kunne overse, hvordan denne lov ville virke i praksis. Det forekommer også mig umuligt at overse. Det er den mest ufordøjelige lovtekst, jeg endnu har skullet tilegne mig, og loven er fuld af be myndigelser.

Trods alt må vi konstatere, at loven ikke har kunnet hindre en øget udbredelse af